

Sygn. akt I C 1080/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 4 grudnia 2013r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Agnieszka Ostrowska-Gołąbek**

Protokolant Ewelina Grudzień-Wuczowska

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013r. w Oleśnicy sprawy

przy udziale stron:

powód (...) **Sp. z o.o. z/s w W.**

pozwany **K. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej **K. D.** na rzecz strony powodowej (...) **Sp. z o.o. z/s w W.** kwotę **1.292,58 (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dwa 58/100) złotych** wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28.02.2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 227,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z./

1. kal. 21 dni.

04.12.2013r.

UZASADNIENIE

Dnia 28 lutego 2013 roku strona powodowa (...) Sp. z o.o. w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej K. D. kwoty 1292,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwana była studentką Wyższej Szkoły (...) we W.. Ze względu na nieuregulowanie przez nią w całości opłaty za studia w/w uczelnia stała się jej wierzycielem. Następnie Wyższa Szkoła (...) we W. zawarła ze stroną powodową umowę o zakup wierzytelności z dnia 28 września 2012 r. Strona powodowa podniosła nadto, że jej żądanie stanowi sumę zaległych kwot wynikających poszczególnych składników zadłużenia (kwota niezapłaconego czesnego za listopad i październik 2005 roku) oraz naliczonych odsetek ustawowych na dzień poprzedzający powództwo.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 12 marca 2013 roku, VI Ne-e 489128/13 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał zapłacić pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1292,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

Od powyższego nakazu pozwana złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości ze względu na fakt, że nie korzystała z usług edukacyjnych Wyższej Szkoły (...) oraz zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia.

Nadto w odpowiedzi na pozew pozwana zakwestionowała legitymację procesową czynną strony powodowej, bowiem umowa cesji nie pozwala na indywidualizację stosunku prawnego, z którego wynika wierzytelność. Zarzuciła także, że strona powodowa skierowała wezwanie do zapłaty do niewłaściwej osoby.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Wyższa Szkoła (...) jest uczelnią niepubliczną wpisaną do Rejestru Uczelni Niepublicznych i Związków (...). Posiada statut. Kanclerzem Wyższej Szkoły (...) jest dr M. N..

(dowód : uchwała nr 8/20/2012 – k. 44, statut Wyższej Szkoły (...) – k. 45, uchwała nr 108/2007 – k. 52, odpis z rejestru uczelni niepublicznych – k. 53)

K. D. została przyjęta na studia w Wyższej Szkole (...) we W. na rok akademicki 2005/2006. Złożyła ślubowanie.

(dowód: potwierdzenie przyjęcia na studia w Wyższej Szkole (...) – k. 55)

W Wyższej Szkole (...) obowiązywał Regulamin opłat, zgodnie z którym opłata roczna za studia zaoczne – weekendowe na kierunku (...) wynosiła 3250 złotych. Opłata miesięczna w systemie 10 rat wynosiła 340 złotych.

(dowód: uchwała nr 22/2005 – k. 56)

K. D. wpłaciła na rzecz Wyższej Szkoły (...) kwotę 50 złotych tytułem wpisowego oraz kwotę 340 złotych tytułem czesnego za pierwszy miesiąc studiów. Nie wносиła dalszych opłat. Termin zapłaty poszczególnych rat upływał ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego.

(dowód: lista płatności i wpłat – k. 60)

Decyzją Dziekana Wyższej Szkoły (...) we W. dnia 15 grudnia 2005 roku K. D. została skreślona z listy studentów ze względu na niewniesienie opłat związanych z odbywaniem studiów.

(dowód: decyzja dziekana – k. 65-67)

Wyższa Szkoła (...) we W. reprezentowana przez Kanclerza dr M. N. na podstawie umowy z dnia 28 września 2009 roku zbyła wierzytelność przysługującą jej wobec K. D. w kwocie 680 złotych na rzecz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W..

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności i wyciąg załącznika do umowy k. 61-62)

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że strona powodowa dochodzi od pozwanej należności z tytułu opłaty za studia, w wysokości wynikającej z obowiązującego w W. S. B.Regulaminu opłat. Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zdecydowanej większości był bezsporny, bowiem pozwana nie kwestionowała faktu przyjęcia na studia oraz nieuiszczenia wskazanych przez stronę powodową opłat, ani ich wysokości. Istotą sporu stanowiła legitymacja czynna strony powodowej oraz skuteczność podniesionego zarzutu przedawnienia. Pozwana podnosiła także, że nie korzystała z usług uczelni oraz nie otrzymała od strony powodowej wezwania do zapłaty, gdyż było ono skierowane do niewłaściwej osoby.

Na wstępie rozwazde poddać należy fakt istnienia legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej. W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania braku legitymacji (...) Sp. z o.o. w W..

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością

przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Jednocześnie w myśl, art. 513§1k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, iż po stronie powodowej istnieje legitymacja czynna do brania udziału w postępowaniu. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W ocenie Sądu strona powodowa zawarła skuteczną umowę sprzedaży wierzytelności z Wyższą Szkołą (...) we W.. Z załącznika do przedłożonej przez stronę powodową umowy sprzedaży wierzytelności wynika jednoznacznie, iż niniejszą umową objęta była wierzytelność z tytułu zadłużenia pozwanej. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu pozostaje więc jedynie udowodnienie, że taka wierzytelność przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi.

W dalszej kolejności odnieść się należy do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Roszczenie strony powodowej nie jest ani roszczeniem okresowym ani roszczeniem związanym z działalnością gospodarczą. Strona powodowa jest uczelnią niepubliczną w rozumieniu ustawy z dnia 27.07.2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym. Zgodnie zaś z art. 106 tej ustawy prowadzenie przez uczelnię m.in. działalności dydaktycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Uczelnia wprawdzie może prowadzić działalność gospodarczą w zakresie i formach określonych w statucie, jednak działalność ta powinna być wyodrębniona organizacyjnie i finansowo od działalności, o której mowa w art. 13 i 14 ustawy, a zatem od działalności dydaktycznej. Z powołanej ustawy wynika, iż kształcenie czy też świadczenie usług edukacyjnych nie stanowi działalności gospodarczej. Nie można zatem uznać, że roszczenie powoda podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia wskazanemu w art. 118 in fine k.c.

Należy nadto rozważyć, czy czesne nie ma charakteru świadczenia okresowego podlegającego również trzyletniemu przedawnieniu. Świadczenie okresowe polega na stałym przekazywaniu przez czas trwania stosunku prawnego pewnej ilości pieniędzy lub innych rzeczy zamiennych w określonych, regularnych odstępach czasu, jednakże nie składających się na z góry określoną całość. Istotną cechą świadczenia okresowego jest także samoistny charakter poszczególnych świadczeń jednostkowych. Świadczenia te nie tworzą całości o znanym od początku rozmiarze. Przewidziana w umowie stron możliwość zapłaty czesnego w miesięcznych ratach nie nadaje mu charakteru świadczenia okresowego. Czesne było ustalane z góry za dany rok i wyrażone kwotą 3250 zł przy zapłacie jednorazowej i 3400 przy rozłożeniu płatności na 10 rat. Pozwana mogła je zapłacić w ratach miesięcznych, ale mogła też uiścić czesne za dany rok. Poszczególne raty składały się przy tym na z góry określoną całość obejmującą jeden rok studiów. To, że czesne jest opłatą za dany semestr czy dany rok studiów nie czyni go świadczeniem okresowym. Student po upływie semestru lub roku akademickiego może bowiem nie uzyskać promocji na kolejny semestr lub rok. Doświadczenie życiowe wskazuje, że jest to zdarzenie przyszłe i niepewne, zwłaszcza na początku studiów. Obowiązek zapłaty czesnego za kolejny semestr czy rok powstaje bowiem z chwilą uzyskania zaliczenia poprzedniego okresu, promocji na kolejny okres i kontynuowania studiów na danym kierunku.

Wskazane wyżej rozważania prowadzą do wniosku, że roszczenie strony powodowej o zapłatę czesnego podlega ogólnemu, dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia przewidzianego w art. 118 in principio k.c., a zatem zarzut przedawnienia tegoż roszczenia podniesiony przez pozwaną uznać należy za niezasadny. Roszczenie miało bowiem charakter terminowy i było wymagalne w odniesieniu do pierwszej raty od dnia 1 listopada 2005r., a w odniesieniu do drugiej z rat od dnia 1 grudnia 2005r., a zatem dziesięcioletni termin przedawnienia w sposób oczywisty nie upłynął.

Na treść rozstrzygnięcia Sądu nie mógł mieć wpływu także fakt, że pozwana nie rozpoczęła nauki w Wyższej Szkole (...) we W. i nie korzystała z jej usług. Pozwana złożyła ślubowanie i została przyjęta w poczet studentów zgodnie z § 41 statutu uczelni. Jednocześnie w sytuacji gdy nie zdecydowała o niekontynuowaniu nauki nie podjęła żadnych czynności zmierzających do rezygnacji ze studiów. Z listy studentów została skreślona dopiero decyzją dziekana z dnia

15 grudnia 2005 roku. Na wymagalność przedmiotowego roszczenia nie miało też wpływu błędnie wysłane wezwanie do zapłaty przez nowego wierzyciela, bowiem zobowiązanie pozwanej miało charakter terminowy.

Na dochodzone przez stronę powodową roszczenie złożyły się dwie raty za czesne w kwocie po 340 złotych oraz skapitalizowane odsetki. W przypadku pierwszej z rat żądane odsetki wynosiły 307,90 zł i były liczone od dnia 1 listopada 2005 roku do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa, natomiast w przypadku drugiej z rat wynosiły 304,68 zł i były liczone od dnia 1 grudnia 2005 roku do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa. W ocenie Sądu zaistniały podstawy do powyższego wyliczenia należnych odsetek, bowiem roszczenie było wymagalne we wskazanych wyżej datach.

Ponadto strona powodowa domagała się także odsetek od dnia wniesienia pozwu zarówno od kwoty głównej jak i skapitalizowanych odsetek na podstawie art. 482 k.c. Zdaniem Sądu powyższe żądanie znajduje należyłą podstawę w art. 481 § 1 k.c. oraz art. 482 k.c. dlatego należało uwzględnić je w całości.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.